

Arrest

nr. 86 064 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Antoon DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2011 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 24 november 2011 een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 14 juni 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er een beslissing ‘ontvankelijk’ werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juli 2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 september 2006 een beslissing tot ‘niet-erkenning’ nam voor de betrokkene. Overwegende dat de Vaste

Beroepscommissie op 27 april 2007 een beslissing tot niet erkenning' nam voor de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene op 24 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juli 2008. Overwegende dat de betrokkene op 27 augustus 2008 een derde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 8 oktober 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 mei 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze beslissing later introk dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze ingetrokken beslissing verworpen werd. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 februari 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 mei 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 21 november 2011 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een aantal pagina's van een paspoort en een kopie van een kaart van Ethiopian Retail trade corps naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van ene T. T. (...) en een cv van deze persoon en een mail dat deze persoon niet geassocieerd is met Amnesty naar voren brengt) waarbij opgemerkt moet worden dat deze persoon volgens de betrokkene sinds 1994 de voorzitter van OSG is, dat de betrokkene een attest van deze persoon reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het document een gesolliciteerd karakter heeft Overwegende dat de betrokkene een attest van OPC naar voren brengt over de activiteiten van de betrokkene in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag inging op zijn activiteiten en hiervan attesten naar voren bracht, dat over de activiteiten van de betrokkene in België reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van een persoon die volgens de betrokkene een erkend vluchteling is in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een kennis van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat ingaat op een brief van T. T. (...), op een mail waarin gesteld wordt dat deze persoon niet geassocieerd kan worden met Amnesty, een verklaring van G. J. D. (...) en een verklaring van een erkend vluchteling in België. dat op deze documenten, hierboven reeds werd ingegaan. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 46(4) van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2-3 van de wet van 29.07.1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de verplichting geen manifeeste appreciatiefouten te maken. Standpunt verweerder:

Verweerder motiveerde zijn beslissing voornl. door te verwijzen naar:

1. de vaststelling dat de voorgelegde stukken, waaronder het "attest" van Tr.T. (...), reeds hadden kunnen getoond worden bij de behandeling van zijn vorige of zelfs eerste aanvraag. Zo was T. (...) al voorzitter van OSG (Oromo Support Group) sinds 1994
2. het gesolliciteerd karakter van de nieuwe stukken
3. het gebrek aan nieuwe gegevens

Argumentatie verzoeker:

1. Verzoeker echter kent T.T. (...) slechts sinds eind januari 2011 via e-mail en heeft hem twee keer persoonlijk ontmoet, zoals trouwens in het rapport van T. (...) wordt vermeld: op 01.07.2011 gedurende een lang gesprek en nogmaals op 03.07.2011, dus telkens in functie van een nieuwe studie van het asioldossier. Verzoeker had het e-mailadres van T.T. (...) gekregen via een bevriende persoon uit Duitsland (lid van een plaatselijke Oromo Liberation Front groep) en had voornamelijk gehoord over hem als de persoon die zich meer specifiek bezighield met medische dossiers in het kader van o.a.

traumabehandeling. Verzoeker wist tot eind januari 2011 dat deze persoon ook individuele asioldossiers mee voorbereidde en ondersteunde. De bewering van verweerder dat verzoeker dit "attest" reeds vroeger had kunnen voorleggen strookt dus absoluut niet met de werkelijkheid en bovendien heeft verweerder hieromtrent geen enkele vraag gesteld.

2. Dat het voorgelegd document een "gesolliciteerd karakter" heeft, geldt voor waarschijnlijk het grootste deel van voorgelegde nieuwe stukken in het kader van een nieuwe asielaanvraag, en is dus een "dooddoener". Wanneer een NGO of zelfs een internationale instelling zoals het UNHCR een gemotiveerd advies uitbrengen in een individueel dossier, dan heeft dit advies eveneens een gesolliciteerd karakter. Het is steeds de asielzoeker, hierin dikwijls gesteund door zijn raadsman en/of één of andere vluchtelingenorganisatie, die de vraag stelt naar de betrokken expert, NGO of internationale instelling, waarop het deze laatste uiteraard Vrij staat al of niet tot ondersteuning over te gaan. In vele gevallen wordt die ondersteuning trouwens ook geweigerd. Het motief van het gesolliciteerd karakter van voorgelegde bewijsstukken gaat in tegen en tast de mogelijkheid aan, in hoofde van verzoeker, om te voldoen aan de aan hem opgelegde bewijslast. In het kader van deze bewijsvoering heeft de asielzoeker de verplichting (zie: Guide des Procédures et Critères HCR janvier 1992 Genève, nr. 1963 en 205): (...). Vermits verzoeker, zeker in het kader van een vierde asielaanvraag, nog meer dan voordien een zware bewijslast heeft - en verzoeker beseft dit zeer goed - is het niet toegelaten telkens het zogenaamd gesolliciteerd karakter in te roepen en, zoals in casu, daarbovenop het uitgebreid rapport van liefst 21 pagina's van de heer T. (...), af te doen als "een attest van ene Trevor Truman" Verzoeker heeft zich trouwens ingespannen om de persoon van T.T. (...) te duiden, reden waarom ook volgende twee stukken werden voorgelegd:

- een uitgebreid curriculum van de heer T. (...)

- het antwoord van Amnesty International op de vraag of Amnesty International London de heer T.T. (...) kent, desgevallend in welke hoedanigheid, enz...

Het antwoord van A.I. Vlaanderen was: 'Zij kennen T. T. (...) inderdaad en hebben hem al verscheidene malen ontmoet. T. T. (...) werkt echter niet officieel als expert of consultant voor Amnesty. Bewijzen en rapporten verstrekt door de heer Truman kunnen dus niet als dusdanig geassocieerd worden met Amnesty International.' De inhoud van deze e-mail is duidelijk. Deze e-mail, samen met het cv van T. T. (...), moesten verweerder duidelijk kunnen maken dat, hoewel hij niet verbonden is met een NGO zoals Amnesty International, hij toch jarenlang een expertise heeft uitgebouwd m.b.t. de politieke problemen in Ethiopië. Door aldus te beslissen heeft verweerder niet alleen de bovenvermelde wetsbepalingen geschonden, maar ook het art. IA § 2 Conventie van Genève van 31.07.1951 en het art. 48/3 Vreemdelingenwet. 3. Art. 51/8 Vreemdelingenwet, dat het heeft over herhaalde asielaanvragen, bepaalt als voorwaarden om tot 'Weigering tot inoverwegingname' te kunnen overgaan:

1. Het gaat om een asielaanvraag die volgt op eenzelfde aanvraag in het verleden;

2. Er worden geen nieuwe gegevens aangebracht

3. Die betrekking hebben op ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4; Wat betreft voorwaarde 2, stelt de wet dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben 'op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen'. Verzoeker toont aan, voor wat betreft het verslag van de heer T.T. (...), dat hij dit niet vroeger heeft kunnen indienen, vermits hij de heer T. (...) ofwel nog niet kende ofwel nog niet op de hoogte was van het feit dat deze persoon toch wel een Ethiopië expert mag genoemd worden en bereid zou zijn het individueel asielverhaal van verzoeker te ondersteunen met dergelijk verslag. Het wordt aanvaard dat een nieuw gegeven ook een nieuw bewijs kan zijn van een vroegere situatie of van een vroeger feit, steeds onder de voorwaarde dat de betrokken asielzoeker niet in staat was deze gegevens te verstrekken ter staving van een vorige asielaanvraag. Dit is vaste rechtspraak:

- RvV 10.09.2007 nr. 1620

- RvV 08.10.2007 nr. 2389

Wat betreft voorwaarde 3: ook als de nieuwe gegevens inderdaad nieuw zijn, dan nog moeten deze pertinent genoeg zijn om te kunnen leiden tot het aanvaarden van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging. Zie in dit verband een interessant arrest van de Raad van State van 27/1.2002, nr. 113002 (TVR nr. 212003, pag. 126 e.v. met noot van D.V.). In het door de Raad van State behandelde geval had de minderjarige verzoekster een geschreven getuigenis - dus ook een bewijs met een gesolliciteerd karakter! - voorgelegd, waaruit haar identiteit bleek, ook die van haar ouders en haar broer, en ook dat zij als enige was kunnen ontsnappen aan een moordpartij. De Raad van State argumenteerde echter, dit na het nieuw karakter van dit getuigenis te hebben aanvaard: (...). In casu echter betreft het verslag van T.T. (...) niet één bepaald feit, maar behandelt het de verschillende aspecten van het asielverhaal, met o.m. ook bijzondere aandacht voor de weigeringsbeslissing van de RvV (arrest van 18.05.2010). Het moet dus duidelijk zijn dat het verslag van T.T. (...) wel degelijk zou kunnen leiden tot een herevaluatie en derhalve tot een overmaking van het nieuw asioldossier aan het

CGVS. Het voormeld verslag kan niet zomaar als onbelangrijk of niet pertinent worden beschouwd, wat onterecht door verweerder werd gedaan. De formulering “dat de betrokkene een attest van ene T. T. (...).. .“ wijst op een duidelijk gebrek aan motivering en tegelijkertijd op een beslissing die kennelijk onredelijk tot stand is gekomen.”

2.2. Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging iii de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3. of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: “Overwegende dat de betrokkene op 21 november 2011 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een aantal pagina’s van een paspoort en een kopie van een kaart van Ethiopian Retail trade corps naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van ene T.T. (...) en een cv van deze persoon en een mail dat deze persoon niet geassocieerd is met Amnesty naar voren brengt) waarbij opgemerkt moet worden dat deze persoon volgens de betrokkene sinds 1994 de voorzitter van OSG is, dat de betrokkene een attest van deze persoon reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene een attest van OPC naar voren brengt over de activiteiten van de betrokkene in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag inging op zijn activiteiten en hiervan attesten naar voren bracht, dat over de activiteiten van de betrokkene in België reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van een persoon die volgens de betrokkene een erkend vluchteling is in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een kennis van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat ingaat op een brief van T.T. (...), op een mail waarin gesteld wordt dat deze persoon niet geassocieerd kan worden met Amnesty, een verklaring van G. J. D. (...) en een verklaring van een erkend vluchteling in België. dat op deze documenten, hierboven reeds werd ingegaan.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker brengt ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag naar voren: een kopie van een aantal pagina’s van een paspoort en een kopie van een kaart van Ethiopian Retail trade corps, een attest van T.T. (...) en een cv van deze persoon en een mail dat deze persoon niet geassocieerd is met Amnesty, een attest van OPC en een verklaring van een persoon die volgens de betrokkene een erkend vluchteling is in België .

Deze documenten verwijzen dus naar het asielrelaas zoals verzoeker in zijn eerdere asielprocedure heeft uiteengezet. Verzoeker baseert zich dus ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag aldus nog op de feiten en verklaringen die hij in eerdere asielaanvragen uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RVS 16 oktober 2006. nr. 163.610).

In zoverre verzoeker meent te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dient hij vanzelfsprekend concrete elementen aan te brengen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van deze subsidiaire beschermingsstatus, met name elementen waaruit blijkt dat hij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet definieert de subsidiaire bescherming als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit.

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet gebaseerd op concrete elementen die aanleiding kunnen geven tot subsidiaire bescherming, zoals ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Indien verzoeker in gebreke blijft dit te doen, wordt niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij het attest van de heer T. T. (...) niet eerder kon aanbrengen. Hij staaft zijn bewering niet als zou hij deze persoon pas sedert januari 2011 kennen. Verzoeker slaagt er niet in te weerleggen dat het attest een gesolliciteerd karakter heeft.

Verzoeker beperkt zich tot een uiteenzetting dat hij het niet eens is met de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, doch slaagt er niet in om een schending aannemelijk te maken van de door hem aangevoerde rechtsregels. Het louter feit dat verzoeker wel meent dat hij nieuwe stukken heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, betekent uiteraard niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kennelijk onredelijk is te werk gegaan bij de beoordeling van de elementen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC